

Sygn. akt I CSK 446/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku E. K.
przy uczestnictwie F. K.
o podział majątku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 13 lutego 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) ustala, że wnioskodawczynie i uczestnik ponoszą koszty
swojego udziału w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 października 2011 r. Sąd Rejonowy w W. dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków – uczestników niniejszego postępowania. W wyniku apelacji wnioskodawczynie E. K. oraz uczestnika F. K., postanowieniem z dnia 13 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji dokonując częściowo ponownego rozliczenia majątku dorobkowego, czyniąc to na korzyść wnioskodawczynie, oddalił apelację w pozostałej części, oddalił apelację uczestnika w całości i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu Sądu drugiej instancji naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 i art. 361 k.p.c. oraz art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2, art. 378 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę uczestnik wniósł o odrzucenie skargi, względnie o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik wnioskodawczynie powołał się na potrzebę wykładni art. 45 k.r.o. w zakresie zdefiniowania pojęcia nakładu oraz mających odpowiednie zastosowanie przepisów o zniesieniu współwłasności i podziale majątku spadkowego do spraw o podział majątku dorobkowego byłych małżonków. Wskazał także na istotne zagadnienie prawne, a mianowicie, czy ustalona prawomocnym postanowieniem częściowym i postanowieniem końcowym, nie zaskarżona przez strony zasada określenia wysokości spłat pomiędzy małżonkami przy dokonaniu waloryzacji, obowiązuje w dalszej części do zakończenia postępowania działowego, czy też może być przez sąd drugiej instancji pominięta lub zmieniona.

Pełnomocnik skarżącej, mimo obowiązku wskazanego przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. ani nie powołał podstaw prawnych, na których oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani nie przedstawił merytorycznego uzasadnienia tego wniosku. W pierwszej kwestii można się domyśleć, co nie jest zadaniem sądu rozpoznającego sprawę, w której występuje profesjonalny pełnomocnik, w tym wypadku Sądu Najwyższego, że chodzi o potrzebę dokonania wykładni art. 45 k.r.o., jako przepisu budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz o występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Odnosnie do potrzeby wykładni art. 45 k.r.o. pełnomocnik skarżącej odwołał się do praktyki sądowej, która go nie zadowala, bo w dorozumiany sposób przyjmuje pewne rozwiązania problemu prawnego, ale nie przytoczył, ani w skardze, ani w piśmie uzupełniającym wniosek o jej przyjęcie, do czego był wzywany przez Sąd, żadnych orzeczeń sądowych, które by wskazywały na problem prawny oraz na rozbieżności w rozstrzygnięciach sądów, jak też na wadliwość tych rozstrzygnięć. Dotyczy to również całkowitego pominięcia piśmiennictwa na ten temat.

W utrwalonym od dawna i znanym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w poglądach doktryny, w tym w monografiach i komentarzach poświęconych wyjaśnieniu, na czym ma polegać uzasadnienie potrzeby wykładni konkretnie wskazanych przepisów prawa wskazano, że ma to być profesjonalny wywód prawniczy, z przytoczeniem argumentów prawnych związanych z przepisem budzącym poważne wątpliwości interpretacyjne. Występuje bogate orzecznictwo i wyrażane są stanowiska w piśmiennictwie co do rozumienia i zastosowania art. 45 k.r.o., a Sąd drugiej instancji dokonał wykładni tego przepisu na potrzeby niniejszej sprawy, zgodnie ze swoimi uprawnieniami. Samo niezadowolenie strony ze sposobu rozstrzygnięcia sprawy, co wynika z uzasadnienia wniosku oraz skoncentrowanie wątpliwości interpretacyjnych na rozpoznawanej sprawie nie wystarcza do uznania, że spełniona została przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Brak spełnienia obowiązku uzasadnienia, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c. można jeszcze bardziej odnieść do postawionego przez pełnomocnika skarżącej zagadnienia prawnego, któremu nie towarzyszy żaden wywód prawny, poza

zadaniem pytania. Nie są więc w żadnej mierze wykazane przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a i w tym zakresie jest bogate orzecznictwo Sadu Najwyższego oraz doktryny, jak ma się uzasadnić występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (por. z ostatniego okresu postanowienia Sadu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r., I CSK 189/10, z dnia 23 marca 2012 r., II PK 2/12, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12 i z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, niepubl.).

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec, jak w postanowieniu, uznając na podstawie art. 520 § 1 w związku z art. 391 § 1, art.13 § 2 i art. 398²¹ k.p.c., że każdy uczestnik poniesie koszty postępowania związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym.

[aw]